ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἀ ὁ Παρνταγιάν δὲν εἶχε καιρὸ γιὰ κουβέντες. Χάιδευε τὸν πιστό του Πιπὸ πεῦχε τρέξει κοντά του χαρούμενος καὶ διέταξε φαγὶ καὶ γιὰ τοὺς δυό τους. Ὁ ξενοδόχος τραβοῦσε τὰ μαλλιά του. Τί σημαφορὰ ἦταν αὐτή!... Γιατὶ νὰ μὴν τὸν κάνουν κομμάτια τὸ διαβολο-ἱππότη αὐτόν, μὰ καὶ τὸν πιάσανε;

Πρὶν καθήσῃ στὸ τραπέζι, ὁ Παρνταγιὰν ἔτρεξε στ' ἀντικρυνὸ σπίτι νεῦιανε πρὶν ἡ ἀγαπημένη του Λουΐζα. Ἀνησυχοῦσε νὰ μάθῃ τί ἀπέγινε ἡ λατρευτή του κι' ἡ μητέρα της. Τί κάνανο διέτρεχαν τὴν ἡμερα τῆς συλλήψεώς των; Γιατὶ ζήτησε τὴ βοήθειά του ἡ Λουΐζα; Τίς ἀπήγαγαν; Ποιός ἄμως;...

Ὁ Παρνταγιὰν βρῆκε στὸ σπίτι τὴ σπιτονοικοκυρὰ τῆς Ἀνναμπέλλας, ἡ ὁποία τοῦ διηγήθηκε τὰ τῆς συλλήψεως τῆς «Κυρίας μὲ τὰ Μαῦρα» καὶ τῆς χώρις της. Γιατὶ ὅμως τὶς ἔπιασαν ἀκριβῶς, ποιός τὶς ἔπασε, ποῦ τὶς πῆραν, δὲν ἤξερε. Ὁ Παρνταγιὰν πήγαινε νὰ τρελλαθῆ. Χίλιες δυὸ ὑποψίες περνοῦσαν ἀπ' τὸ κεφάλι του. Ποιός ἀπήγαγε τὴν Ἀνναμπέλλα καὶ τὴ Λουΐζα, μὲ τὴ δικαιολογία τῆς συλλήψεως; Ὁ κ' Ἀνζοῦ; Κανένας ἄλλος ἄρχων; Καὶ ποῦ τὶς εἶχαν κλείσει; Καὶ ποιός κίνδυνος τὶς ἀπειλοῦσε; Ἐνῶ ὁ Παρνταγιὰν ἔκανε τὶς σκέψεις αὐτές, ἡ σπιτονοικοκυρὰ τῆς Ἀνναμπέλλας τοῦδοσε τὸ γράμμα ποὺ ἡ ἰδια ἡ μητέρα τῆς Λουΐζας τῆς εἶχ δόσει γι' αὐτὸν τὴν ἡμέρα τῆς συλλήψεώς των.

Ὁ Παρνταγιὰν τὸ πῆρε κι' ἔτρεξε στὸ ξενοδοχεῖο του. Τὸ ἄνοιξε καὶ διάβασε τὸ σημείωμα τῆς Ἀνναμπέλλας, διὰ τοῦ ὁποίου τὸν παρακαλοῦσε νὰ δώσῃ τὸ ἐσωκλεισμένο γράμμα στὸ στρατάρχη Φραγκίσκο Μονμοραντσι. Τὸ ὄνομα τοῦ Μονμοραντσὶ ἀνησύχησε τὸν Παρνταγιάν. Γιατὶ ἔγραφε ἡ μητέρα τῆς Λουΐζας σ' ἕναν τόσο μεγάλον ἄρχοντα; Τί σχέσι εἶχε μαζί του; Ζητοῦσε τὴ βοήθειά του; Κι' αὐτος; Δὲν ἦταν ἱκανὸς αὐτὸς νὰ τὶς βοηθήσῃ; Ὄχι! λοιπόν. Δεν θέδινε τὸ γράμμα στὸν Μονμοραντσί. Θὰ τὸ πετοῦσε στὴ φωτιά, χωρὶς νὰ τὸ διαβάσῃ. Κι' αὐτος, μονάχα αὐτός, θάσοζε τὴ Λουΐζα του καὶ τὴ μητέρα της... Μὰ ἐνὸ ἐτοιμαζόταν νὰ καταστρέψῃ τὴν πρὸς τὸν Μονμορσαντὶ ἐπιστολὴν τῆς Ἀνναμπέλλας, μιὰ ὑποψια, μιὰ τρομερὴ ὑποψια, πέρασε ἀπ' τὸ κεφάλι του. Ἔσφιξε τότε τὶς γροθιές του, ἄνοιξε τὸ γράμμα καὶ ἀναγνώρισε:

«Θὰ τὸ διαβάσω... Πρέπει νὰ τὸ διαβάσω γιὰ τὴ σωτηρία τῆς ἀγαπημένης μου....

Ἡ ἐπιστολὴ τῆς Ἀνναμπέλλας ἔφερε χρονολογία 20 Αὐγούστου 1558, τοῦ μηνὸς καὶ τοῦ ἔτους δηλαδὴ ποὺ ὁ Φραγκίσκος εἶχε πιαστεῖ τὴν τριακοστὴ Ἀρτέμιδα.

Χρόνια λοιπὸν τὸ φύλαγε τὸ γράμμα αὐτὸ ἡ Ἀνναμπέλλα. Κι' ὁ Παρνταγιὰν ἄρχισε νὰ τὸ διαβάζῃ μ' ἀνεπομονησία. Νὰ τί ἔγραφε:

«Ἀγαπημένε μου Φραγκίσκε,

«Ἡ καρδιά μου κομματιάστηκε. Σὲ χάνω σήμερα γιὰ μιὰ ἀκόμα φορά, λατρευμένε μου συζυγε. Παντρεύεσαι! Θέλεα νὰ πεθάνω. Ναί, νὰ πεθάνω, Φραγκίσκε. Μ' ἂν τὸ κάμω αὐτό, ποιός θὰ φροντίζῃ γιὰ τὴ μικρή μου Λουΐζα, τὸ παιδί μας, Φραγκίσκε. Πρέπει λοιπὸν νὰ ζήσω. Πολλὲς φορὲς ὡστόσο μὲ πιάνουν λυγμοὶ καὶ μοῦ φαίνεται πὼς ἡ καρδιά μου, ἡ φτωχὴ καὶ βασανισμένη μου καρδιά, θὰ πάψῃ γιὰ πάντα νὰ χτυπᾶ... Φοβᾶμαι πὼς ἡ λύπη θὰ μὲ καταβάλῃ καὶ ἔχω κακὰ προαισθήματα γιὰ τὸ μέλλον μου. Κάθομαι τότε κοντὰ στὸ κρεββάτακι τῆς Λουΐζας μου καὶ τὴν κυττάζω ἄφωνη στὰ μάτια. Αὐτὸ μοῦ δίνει θάρρος καὶ μοῦ ξαναφέρνει τὶς ἐλπίδις στὴν καρδιά...

«Τώρα εἶνε πέντε χρονῶν, ἡ χρυσή μου Λουΐζα. Ὤ, πόσο θὰ θέλα νὰ τὴν ἔβλεπες, Φραγκίσκε μου! Αὐτὴ τὴ στιγμὴ κοιμᾶται ἥσυχη καὶ μέσα στὸν ὕπνο της χαμογελᾶ σὰν ἀγγελοῦδι.

«Τὰ ὡραῖα ξανθὰ μαλλιά της εἶν' ἁπλωμένα στὸ προσκέφαλο καὶ σχηματίζουν ἕνα χρυσὸ πλαίσιο γύρω ἀπὸ τὸ δροσερὸ παιδιάτικο πρόσωπό της. Τὰ χείλη της ἀνοίγονται σὲ χαμόγελο κι' αἰσθάνομαι τὴν ἀνάσα της στὸ πρόσωπό μου. Τὸ ἀγγελοῦδι μας εἶνε εὐτυχισμένο!

«Ὤ, πόσο εἶνε ὤμορφο τὸ μονάκριδό μας, Φραγκίσκε!

«Εἶν' ἀδύνατο νὰ ὑπάρχῃ στὸν κόσμο πλάσμα πιὸ ὡραῖο, πιὸ χαριτωμένο, πιὸ ἀγνό...

«Κι' αὐτὸ τὸ παιδί, αὐτὴ ἡ μικροῦλα, εἶνε ἡ θυγατέρα σου, ἀγαπημένε μου σύζυγε...

«Σήμερα, Φραγκίσκε μου, ἔγιναν οἱ γάμοι σου. Λένε πὼς ἡ πριγκήπισσα εἶνε ἀνταξία ἑνὸς κυρίου σὰν ἐσένα. Ἀλλοίμονο! Ἐγὼ δὲν ἤμουν τάχα ἱκανὴ νὰ σὲ κάνω εὐτυχισμένο, ἀγαπημένε μου;

«Σήμερα τελείωσαν πειὰ ὅλα γιὰ μένα, σβύστηκε κι' ἡ τελευταία ἐλπίδα τῆς ψυχῆς μου. Ἡ καρδιά μου εἶχε συντριβεῖ ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ μ' ἐδιωξε ὁ πατέρας σου.

«Βγῆκα, θυμᾶμαι, ἀπὸ τὸ μεγαρό σου σὰν τρελλή, πῆρα στὴν ἀγκαλιά μου τὸ παιδί μας, κι' ἔτρεξα πάλι στὸν πύργο σας γιὰ νὰ σ' εὕρω. Μ' ἄλλοίμονο, δὲν σὲ ξανᾶδα πειά...

«Καὶ τώρα, ὅλα τελείωσαν πειὰ γιὰ μένα. Δὲν βλέπω γύρω μου παρὰ τὸ χάος καὶ τὸ σκοτάδι. Ναί, τελείωσαν ὅλα, Φραγκίσκε. Ἐν τούτοις ὑπάρχει ἀκόμα μεταξύ μας ἕνας ἀρρηκτος δεσμός. Ὑπάρχει ἡ κόρη σου, ἡ κόρη μας ποὺ ζῆ...

«Χάριν αὐτῆς λοιπόν, ἀγαπητέ μου σύζυγε, πρέπει νὰ μάθῃς τὴν ἀλήθεια, τὴ φοβερὴ ἀλήθεια.

«Πρέπει νὰ μάθῃς ὅτι ὁ πατέρας σου μοῦ φέρθηκε σκληρά, ὅτι ὁ ἀδελφός σου ὑπῆρξε ἐγκληματίας, ὅτι ἡ σύζυγός σου μπόρεσε νὰ φυλάξῃ ἄθικτο τ' ὄνομά σου καὶ ὅτι ἑπομένως ἡ κόρη σου ἔχει δικαίωμα νὰ μπῇ στὴν οἰκογένεια τῶν Μονμοραντσί. Ἀλλὰ γιὰ νὰ σοῦ τὴ στείλω, περιμένω νὰ συνέβοῦν τρία πράγματα: Πρῶτον, νὰ πεθάνῃ ὁ πατέρας σου. Δεύτερον, ἡ κόρη σου Λουΐζα νὰ φτάσῃ σὲ ἡλικία ποὺ νὰ μπορῇ νὰ ὑπερασπιστῇ τὴ μνήμη τῆς μητέρας της καὶ τρίτον, νὰ ἔρθῃ ἡ ὥρα τοῦ θανάτου μου ἢ ν' ἀπειλήσῃ τὴν κόρη μου κανένας ἀσέβαστος κίνδυνος.

«Ὁπωσδήποτε, Φραγκίσκε μου, ἡ τελευταία θέλησι τῆς ἀγαπητῆς σου συζύγου εἶνε νὰ διατηρῆς γιὰ τὴ Λουΐζα μας τὴ στοργή, μὲ τὴν ὁποία τὴν ἐκαγάπωσα ἐγώ. Νὰ τὴν ὑποσκηρέξῃς, νὰ τὴν πάρῃς μαζύ σου καὶ νὰ τῆς δώσῃς τὸ ὄνομα, τὸ ὁποῖον ἔχει δικαίωμα νὰ φέρῃ, ἐφόσον ἐγεννήθηκε στὸ διάστημα ποὺ ἤμουνα γυναίκα σου.

«Καὶ τώρα, ἀγαπητέ μου σύζυγε, ἄκουσε τὸ φοβερὸ καὶ φρικτὸ μυστικό. Ὁ ἀδελφός σου Ἐρρίκος μ' ἀγαποῦσε! Καὶ γιὰ νὰ μὲ κάνῃ δική του μὲ συκοφάντησε σὲ σένα, μ' ἄρπαξε τὴ Λουΐζα μου γιὰ νὰ μὴν τολμήσω νὰ σοῦ φανερώσω τίποτα. Ἔξελε ἕναν κακοῦργο καὶ μοῦ πῆρε τὸ παιδί μου. Κ' ὁ ἄθλιος αὐτὸς ὀνομαζόταν ἱππότης τοῦ Παρνταγιὰν καὶ σ' ἕνα νεῦμα τοῦ ἀδελφοῦ σου ἦταν ἕτοιμος νὰ σφάξῃ τὴν ἀθῶα μου μικρή, ἂν σοῦλεγα τὴν ἀλήθεια, ὅταν γύρισες ἀπ' τὸν πόλεμο!...

«Ἂν ἐσώπασα λοιπὸν τότε, Φραγκίσκε μου, τὼκανα γιὰ τὴν κόρη μου, ἡ ὁποία ἦταν στὴ διάθεσι ἐνὸς κακοῦργου. Ἔσοι καταδικάστηκα στὴ συνειδησί σου, ἀλλὰ μὲ τὴ θυσία μου αὐτὴ ἔσωσα τὴν κόρη μας.

«Ἀς εἶνε καταραμένος λοιπὸν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ποὺ φέρει τὸ ἴδιο ὄνομα μὲ σένα καὶ ποὺ στὸ τέλος ἐπέφερε τὴν καταστροφή μας!...

«Μόλις ἀνεχωρήσεις, κάποιος ἀγνωστος μοῦφερε τὴν κόρη μου. Ἔτρεξα τότε στὸ Παρίσι, στὸν Κοντέσταυλο, ὁ ὁποῖος ἀφοῦ ἄκουσε ἀπ' τὰ χείλη μου ὅλη τὴν ἀλήθεια, μ' ἀνάγκασε νὰ ὑπογράψω τὴ διάλυσι τοῦ γάμου μας.

«Καὶ τώρα ποὺ σοῦ τὰ φανέρωσα ὅλα, ἀγαπημένε μου, σοῦ δηλώνω πὼς ἂν τὸ μυστικό μου δὲν ἀφοροῦσε καὶ τὴν κόρη μας θὰ τὼπαιρνα μαζύ μου στὸν τάφο.

«Πάντως ὅμως σοῦ ἐπαναλαμβάνω ὅτι μόλις λάβῃς τὸ γράμμα μου αὐτὸ νὰ σπεύσῃς, γιατὶ ἡ ἡ γυναίκα σου θὰ βρίσκεται στὶς τελευταῖες της στιγμὲς ἢ ἡ κόρη σου θὰ διατρέχῃ μεγάλον κίνδυνο».

Πῆρα στὴν ἀγκαλιά μου τὸ παιδί μου κι' ἔτρεξα πάλι στὸν πύργο σας νὰ σ' εὕρω...

ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑ ΝΤΕ ΠΙΕΝ
δούκισσα τοῦ Μονμοραντσί.

Μόλις τελείωσε τὸ διάβασμα τῆς ἐπιστολῆς ὁ Παρνταγιάν, τὰ μάτια του βούρκωσαν κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ.... Τί δυστυχία!... Τί σημαφορά!... Ἡ λατρευτή του Λουΐζα ἦταν κόρη ἑνὸς μεγάλου ἄρχοντος κι' αὐτὸς ἕνας θεόφτωχος ἱππότης... Κι' ἄκομα τὸ τρομερότερο—ἦταν γυιὸς ἐκείνου ποὺ ἐκρέμασε τὸ παιδί τῆς Ἀνναμπέλλας!... Γυιὸς τοῦ κακοῦργου τὸν ὁποῖο ἡ μητέρα τῆς Λουΐζας καταριόταν... Γυιὸς τοῦ γερο-Παρνταγιάν!...

—Εἶμαι καταραμένος!... Καταραμένος!... ἐτραύλισε ὁ ἄτυχος ἱππότης. Ἡ Λουΐζα δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ γυναίκα μου. Πρέπει νὰ πεθάνω!... Τὸ ὄνειρό μου χάθηκε γιὰ πάντα... Πατέρα... Πατέρα τί ἔκανες!...

Ἡ ἀπελπισία τοῦ ἱππότου δὲν εἶχε ὅρια. Ἔχανε τὴν ἀγάπη του. Καὶ συγχρόνως εἶχε ἐναντίον του τὴν Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων, τὸν Γκίζη, τὸν δοῦκα Ἀνζοῦ, τὸν Γκιταλέν. Δὲν ἦταν λοιπὸν φρόνιμο νὰ μένῃ στὸ Παρίσι. Θἄφευγε νὰ πάῃ νὰ βρῇ τὸν πατέρα του. Καὶ τὸ γράμμα τῆς Ἀνναμπέλλας; Θὰ τὸχιζε. Γιατὶ νὰ τὸ δώσῃ στὸν Μονμοραντσί; Τί τὸν ἔγνοιαζε πειὰ αὐτὸν γιὰ τὴ Λουΐζα καὶ τὴ μητέρα της; "Εξαφνα ἄνοιξε ἡ πόρτα τῆς κάμαράς του. Ἦταν ἡ Οὐγγέτα, ἡ γυναίκα τοῦ μαστρο-Λαντρύ, ἡ κοντοῦλα κι' ὠμορφούτσικη. Ἔφερνε στὸν Παρνταγιὰν τὰ χρήματά του ποὺ ἔκανε ἀπομείνει στὴν κάμαρά του τὴ μέρα ποὺ τὸν ἔπιασαν καὶ ποὺ τάχε σουφρώσει ὁ ἄντρας της.

(Ἀκολουθεῖ)